

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jiří Pally a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Dagmar Nygrínové, v právní věci žalobců: **a) A. O.-M., b) Ateliér pro životní prostředí, o.s.**, se sídlem Ve Svahu 1, Praha 4, oba zast. Mgr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Adam Vision s.r.o.**, se sídlem Vratislavova 21/1, Praha 2, zast. Mgr. Richardem Němcem, advokátem, se sídlem Ke Klimentce 2186/15, Praha 5, **II) Za starý Barrandov**, se sídlem Platněřská 88/9, Praha 1, o návrhu osoby zúčastněné na řízení I) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, č. j. 10 Ca 180/2009 - 132,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.
- II. Osobě zúčastněné na řízení I) **se ukládá** zaplatit soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26. 3. 2009, č. j. S-MHMP 525237/2008/OST/Če, žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil územní rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 30. 4. 2008, č. j. OUR.Hl.p. 664-1039/07-Za-UR. Tímto rozhodnutím stavební úřad umístil na pozemcích č. parc. 664, 665 a 1633 v k. ú. Hlubočepy v Praze 5 při ulici Skalní stavbu bytového domu, včetně napojení na dopravní a technickou infrastrukturu, označenou jako „Novostavba BD na poz. č. parc. 664 a 665, k. ú. Hlubočepy“.

Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci správní žalobu, které Městský soud v Praze vyhověl a rozsudkem ze dne 22. 8. 2012, č. j. 10 Ca 180/2009 - 132, rozhodnutí žalovaného zrušil.

Rozsudek napadla kasační stížnost osoba zúčastněná na řízení (Adam Vision s. r. o., dále „stěžovatel“) a současně podala návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V odůvodnění návrhu uvádí, že vzhledem k povaze námitek vznesených v kasační stížnosti lze očekávat zrušení napadeného rozsudku. Poukazuje na vydané stavební povolení ze dne 21. 3. 2011, č. j. OSU.Hl.p.665-66841/2010 - Za-R, jímž bylo vydáno povolení k odstranění stavby na pozemku č. parcely 664 v k. ú. Hlubočepy a zároveň povolení na stavbu „Rezidence Barrandovská skála“ na pozemcích č. parcely 664, 665 a 1633 v k. ú. Hlubočepy. Popisuje také stav řízení o tomto stavebním povolení, kdy závazné podkladové stanovisko z oblasti památkové kultury bylo napadeno a následně opakovaně přezkoumáno Ministerstvem kultury ČR a nakonec ministryní kultury potvrzeno, čímž byla stavba fakticky povolena. Uvádí však, že proti rozhodnutí ministryně kultury podal žalobce a) rozklad a řízení o něm se právě vede. Přesto z uvedeného stavu dovozuje, byť závěr ministerstva kultury není dosud pravomocný, že navrhovaná stavba je v souladu s právními předpisy i zásadami památkové ochrany a přiznání odkladného účinku tak nemůže být v rozporu s veřejným zájmem.

Žalobci se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřili dne 15. 4. 2013. Domnívají se, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by došlo k rozporu s konstrukcí soudního přezkumu správního rozhodování. Hlavní význam napadeného rozsudku spatřují především v tom, že stěžovatel nemůže získat stavební povolení, přiznáním odkladného účinku by však byla tato překážka odstraněna a soudní spor by tak prakticky ztratil význam. Usuzuje také, že odklad dokončení stavebního řízení nebude pro stěžovatele žádnou citelnou újmou, která by naopak vznikla žalobcům i veřejnému zájmu tím, že by byl narušen urbanistický ráz Barrandova. Ve vztahu k řízení na ministerstvu kultury poznamenává, že ministerstvo kultury ještě nedospělo k závěru o souladu stavby s právními předpisy a zásadami památkové péče a mají proto za to, že realizace stavby by byla v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný se k návrhu na odkladný účinek kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud důvody pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti neshledal.

Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, avšak Nejvyšší správní soud jej může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96, (publikován ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. Sb. NSS

pokračování

786/2006) „Odkladný účinek podle § 107 soudního řádu správního může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho části), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotýčné řízení před krajským soudem vedlo.“. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že o přiznání odkladného účinku usilovali před městským soudem žalobci. Městský soud dvěma usneseními (č. j. 10 Ca 180/2009 – 91 a č. j. 10 Ca 180/2009 – 116) správní žalobě odkladný účinek nepřiznal. Důvodem nepřiznání byla především nedostatečná újma na straně žalobců. V nyní posuzovaném návrhu je jistě situace odlišná, protože na místo žalobců, kteří mají zájem na zrušení rozhodnutí o umístění stavby, vstoupil stěžovatel, který v předmětné věci vystupuje jako potencionální stavebník.

Obecně lze konstatovat, že citované ustanovení předpokládá pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti současné splnění několika podmínek (dvou podmínek procesní povahy a dvou podmínek povahy hmotněprávní, přičemž jádrem úvah soudu, jež vyústí v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, anebo naopak v jeho nepřiznání, bude zásadně zkoumání podmínek hmotněprávních). Obě procesní podmínky jsou naplněny, neboť návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel podal spolu se svojí kasační stížností a ke dni rozhodování soudu o tomto návrhu na něm trval (tj. nevzal jej zpět) a žalobci (fakticky tedy druhá strana sporu) se k návrhu vyjádřili. Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k přezkumu, zda jsou splněny i obě podmínky hmotněprávní tedy, zda by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a zároveň zda to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že kasační stížnost zásadně odkladný účinek nemá. Aby jí mohl takový účinek přiznat, musel by stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Na podporu svých tvrzení by musel přirozeně navrhnout provedení patřičných důkazů. Na straně stěžovatele je tedy jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Stěžovatel však v návrhu poukazuje pouze na existenci nepravomocného stavebního povolení a obecně potom upozorňuje na újmu spojenou s následky, které by pro stěžovatele a stavební řízení znamenaly právní důsledky napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud má za to, že za dané konstelace žádná významná újma stěžovateli nehrozí. Ani v tomto stadiu stavebního řízení není újma na straně stěžovatele vyloučena, byť není snadné si představit její konkrétní podobu a kauzální souvislost s probíhajícím stavebním řízením. Vždy by se muselo jednat o natolik významnou újmu, která by byla nepoměrně větší než ta, která by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. V případě stavebního řízení jde o případy, kdy by /ne/přiznáním odkladného účinku mohlo například dojít k určitému nevratnému zásahu (např. odstranění stavby). Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádná tak významná újma na straně stěžovatele nehrozí (ostatně stěžovatel to ani netvrdí), zato existuje na straně žalobců. Lze souhlasit s jejich tvrzením, že přiznání odkladného účinku by mohlo zpochybnit smysl soudního přezkumu správního rozhodování se všemi

následky, které by to na budoucí vývoj mohlo mít, a to pro chráněné zájmy žalobců i zájem veřejný (například zodpovědné posouzení ochrany urbanistického rázu Barrandova). Nejvyšší správní soud tedy neshledal hned první hmotněprávní podmínku nezbytnou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, když stěžovatel neprokázal, v čem na své straně spatřuje újmu nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Vzhledem k tomu, že pro přiznání odkladného účinku je nutné kumulativní splnění všech podmínek (procesních i hmotněprávních), nebylo možné kasační stížnosti odkladný účinek přiznat již na základě uvedeného dílčího závěru, a proto Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl.

Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soudnímu poplatku ve výši 1.000 Kč. Poplatková povinnost za návrh na vydání odkladného účinku vzniká uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek (§ 4 odst. 1 písm. h) cit. zákona per analogiam, k tomu viz usnesení tohoto soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32. Proto stěžovateli soud ve výroku II. tohoto usnesení uložil povinnost uhradit soudní poplatek za podání uvedeného návrhu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu